

on, waimude arro järrele wõtma;
teie peate talle peäle arwama sedda
möda kui iggaüks jouab süa." 2 Mos. 12, 4. ja mõttes: Wata, siin on jo
Jummala selge kässo sanna, et peab hulga-
keste kokko tulles; kes siis woib sedda hukka
moista? Minna ja mo naene, kes waimolik-
kuiß asjust küt weel ei moista surest, ei woi
meie pasa-talle mitte ärrasüa, küllab nabred
peawad siis aitama! —

Ja neid nabred olli ka, kes ennes on tun-
nud, et se luggeminne Pühhapäwal pärrast
louat neil ei olnud mõnnus ühtegi, kui
nemmad ainohäsi ollid, ja ommad süddame
mõtted ei woinud teistele räkida, egga nende
us'ust ennast kinnitada ning läbbisõjendada.
Monnikord ka tahtsid küt ühhegi laulo laulda,
agga ei sanud sellega jone peäle, sest ep olle
antud iggamehhele, laulo wißid meles piddada.
Agga hulgakeste läks kauniste korda.

Ja mis üks ei teadnud, mõistis teine ärra-
selletada; kui monni ehk olli pitkaldane südda-
mes, teised õhutasid tedda jälle üll's ellule;
ei seistud ka nende koddo'e kokkotullemisse

waßto nüüd polegi nenda, kui muiste, sest et
pühhapäwal keif kokkojosis; läksid nüüd neist
agga möda. — Agga egga nemmad süski ka
kannatamisest hopis ilma ei jänud; sest üks
on ikka, kes nisuggused asjad jo wannast aiaß
ial ep olle tahtnud sallida, sest et nemmad
temma seädußega ei tahha ühte minna, mis
temma Paradisis esiwannemattele jo ette
pannud. Agga wanna Kristlieb ja temma
sõbrad said arro sest, et Jssand selle õ-lambiga,
head juhhatamise märki neile olli annud, ja
said sedda Waimo-õlli küllait, kui Jssanda
Walguß paistada, keß sedda tiggemat ja
põrast suggu.

4.

Ühhe warga pödrimine.

Ühhes küllas, ühhe pennifoorma maad B lin-
nast ärra Saksamaal, elas üks jummalofartlik
tallopöeg, kes Onnisteggiat tundis ja armaßtas.
Üks teine tallopöeg, kes ille temma oue elas,
tahtis ükskord kuulda, tedda Jummalat palluma,
ja tulli sepärrast ühhel õhtul hiljokeste temma
kambri akna tahha, kus ta palludes omma Jum-